

Rozhovor DpS

Tazatel: A tak čím se zabývám. Také zkoumám volnočasové aktivity v době covidu. Jak to probíhalo a jaké je to na kopec? Ale hlavně mám pár otázek. Tak jenom tak jako na úvod. Tak jaké volnočasové aktivity nabízíte obecně?

Respondent: Obecně Doteď jo. Tak jsou to pravidelné týdenní aktivity s tím, že se rozdělují na skupinovou aktivizaci, individuální aktivizaci a zájmové kluby. Zájmové kluby to pak můžeme pod tím zaobalit jakože hrátky s hudbou, že poslouchají písničky, deskový nebo společenský hry, klub vaření, kulinářský klub, nově technologický klub, že máme 3D brýle a nějaké chytré terapeutické pomůcky, které motivují ty klienty dělat nějaké pohyby. Teď jsem zejména se zápěstím. A taky sportovní klub jakožto takový, že třeba hrajeme na sále florbal, lukostřelba, pétanque, ruský kuželky a celkově jakože příprava na sportovní hry buď u nás, tady nebo mezi domovy.

Tazatel: [00:01:18] Máte šipky, já jsem slyšela, že mají nějaký turnaje ve šipkách.

Respondent: [00:01:25] to se hraje hlavně Chodově, že chodovská šipka Soutěž. My tady máme ..., že si jen tak zahrajeme v pátek večer, což dneska bude.

Tazatel: [00:01:37] A když přišly první opatření, jako když covid přišel, tak si ještě vzpomínáte, jaké byly vaše první myšlenky? Takže co vás taky napadlo jakožto aktivizačního pracovníka.

Respondent: [00:01:50] nasraly mě roušky. To je tak, to mi strašně vadilo. Nebyly tady v zásobách, že jsme měli vyloženě jenom pár těch klasických modrých roušek, těch chirurgických a co náš zásobovač vytáhnul, tak to byly fakt nějaký směšný papírový roušky, který ve chvíli, jestli se to dalo považovat za filtr na kávu. Nic jinýho. Postupně se teda doplnily jak roušky, tak respirátory. Dělali jsme i nějakou samovýrobu. A časem si taky na to člověk zvyknul, ale v prvopočátku je to prostě omezení, jak člověk s tím zápasil. Pro klienty to bylo taky takový zvláštní, že ne vždy to úplně jakože brali nebo to nechápali, proč to nosíme nebo jestli to máme sundat. A tak jsme jim furt dokola museli opakovat, že rádi bychom, ale je to jak opatření vlády, tak pak i opatření domova. Přesto se pak už časem prolínalo, že venku se to nemuselo nosit, ale v domovech, v domovech a sociálních zařízeních to prostě povinný bylo. Když ty lidi jsou tady doma, tak jsme je do toho

nenutili. Když chtěli, tak bylo to lepší. Abychom pak mohli nějak spolupracovat, a i pak to líp pochopili. Některý lidi to nebrali.

Tazatel: [00:03:09] A když se zavedly tak nějak ty první opatření, tak nějaké aktivity se musely hodně pozměnit. a který to byly třeba?

Respondent: [00:03:15] no skupinový aktivity.

Tazatel: [00:03:17] byly úplně zrušeny?

Respondent: [00:03:20] Než nastalo nějaký vyloženě lockdown nebo omezení setkávání na těch určitý počtu lidí ve skupině, co mohli být. Tak jsme ty skupiny tak nějak dělali nedělali, že když tam byl někdo nachlazený na tom patře, tak se to zrušilo, když byli zdraví, tak jsme to nějak udělali. udělali jsme nějaký ty rozestupy ze začátku. Procházel to, ale pak prostě nastoupil zákaz srocování lidí ve velkých skupinách. Tak jsme začali pracovat více na oddělení. Bylo to vyloženě spíš individuální aktivity, což jsme tak jakože aplikovali to, co děláme na skupině individuálně na těch pokojích, že jsme si s nima cvičili, trénovali nějak paměť. A tímhle stylem jsme, jakože s těma lidma víc fungovali.

Tazatel: [00:04:13] Kapacitně jste to zvládali se věnovat každému klientovi individuálně.

Respondent: [00:04:19] Jakože dá se to zvládnout, ale i doteď je prostě náročný. Jsou náročnější oddělení a míň náročný. Máme dohromady sedm dělení s tím, že je to budova A budova B. B je taková menší, ale protáhlejší. Na budově A tak tam je průměrně 28 klientů na patře a na budově B tak je to 40 klientů na tom patře, takže člověk je za ten měsíc obejde nějak všechny i za ten tejdén, ale na každodenní návštěvu všech klientů, aby to mělo větší význam, než že řeknu "dobrý den, máte se dobře, máme tolikátýho a tolikátýho, venku je počasí takový, tolik nakažených bylo, tak ne vždy a doteď to je trošku problém.

Tazatel: [00:05:08] hodně klientů a vás je málo. A byly zavedeny nějaký nové aktivity v době covidu, když jste to museli asi celý

Respondent: [00:05:16] Paní ředitelka se snažila vyjít klientům nějak vstříc, aby dokázala podchytit zhoršující se psychický stav klientů a nedostatečný počet návštěv i rodinných příslušníků za klienty. Takže si tak nějak vymýšleli s naším IT technikem, co by se mohlo udělat, tak se koupili tablety. Máme tady vlastní wifi síť, takže se připojuje na internet a lidi pak mohli si volat přes Whatsapp, Viber nebo Skype. Videohovory si mohli dělat. Takže to byla taková, že nová změna. My jsme to pak začali využívat, že je tam prostě hned v tom Youtube dostupný, Wikipedie, Seznam Zprávy a tak, že jsme mohli s nima procházet nějaký novinky, minutu po minutě pustit nějaký písničky a dostali se taky do kontaktu s moderními technologiemi, který mají většinou jejich vnoučata, tak že najednou zjistil, jak to funguje doteď mi jakoby říkají no kdybych měla tu chytrou krabičku jako vy, tak taky vím všechno říkal. Můžete mít, mít jí můžete, ale ovládat se jí naučíte složitě. že nejste na to zvyklá.

Tazatel: [00:06:28] a vy jste vnímal jak tu změnu, jak to šlo do online, bylo to pro vás asi taky

Respondent: [00:06:34] Tak z toho počátečního nesouhlasu s tím tak mi pak přišlo strašně fajn, že v tom domově, jakože konkrétně v zařízení Domov pro seniory Háje, tak najednou fungoval takovej nějaký řád a respekt vůči i druhým lidem, ne že to není teď, ale že to bylo takový víc, že byly ty opatření, tak se člověk snažil dodržet ty opatření. Byla vidět i větší taková vděčnost za jakoukoliv službu, protože bylo vidět, že to jsou trošku ztížený podmínky práce, když měl člověk covid, tak i v té době to nebyly vyloženě stovky, ale že se nám tady nakazilo 10 až 50 klientů, tak jsme měli i ochranné pomůcky a šli jsme třeba za těma lidma v tom obleku. Tak jakože viděli, že to náročný byli, pak třeba někteří za to vděční, nebo to oceňovali tu práci. Ale na druhou stranu, že to má dopady do teď, že některý ty akce nebo jakože nějakou tu službu pro ty klienty vidět, třeba odvoz nebo pomoc oblečení tak už berou trošku jako samozřejmost, trošku jako že hej ty pojď sem, potřebuju tedy dovézt tam, ne, to nechci, že už to není takový je, ne. Jakože můžete mi pomoc, ale jako že nechci. Nebo už je to skoro bych řek dobývání se o tu pomoc, že my nabízíme a oni tak nějak už decentně od ní odmítají to že chci bejt samostatný, nechci vás zatěžovat a já jim furt jakoby vysvětluju, dyť je to moje práce, takže to v pohodě a teď se to občas překlene do toho, že přijdu a jak já bych potřebovala tohle a není tam vyloženě jakože cejtít, takovej ten respekt k tomu vztahu zaměstnanec klient, ale že je to jako že přijde sluha a pomozte mi. Ne není to vyloženě masivně ale je to je to vnímatelné ve větším měřítku než před tím covidem.

Tazatel: [00:08:37] takže proč myslíte, že se to tak stalo? Jak se za tím vězí, že se to tak jako stalo samozřejmostí?

Respondent: [00:08:43] Samozřejmě tak byli uzavření na pokojích a všechno se za nima donášelo. Jako že nechtěně ale zvykli si protože to bylo že protože i paní ředitelka vyšla vstříc že jim třeba koupila na rozveselení nějaký jakože mražený produkty. že třeba cheesecaky nebo nějaký jakože šlehačkové kuličky, že to byla, že prostě něco, aby je trošku povzbudila rozveselila, tak to, že si nakoupilo. Dostali jsme i darem nějaký kávy, sušenky. Tak měli jsme něco, co jsme jim mohli dávat. Klienti byli na pokojích, tak my jsme prostě chodili po patře, rozlívali kafe, dávali sušenky nebo cosi a to už byl prostě takový ten servis, který není standardní všude. Tak to bylo.

Tazatel: [00:09:32] takže si zvykli.

Respondent: [00:09:33] Pro ně jako že navýšení standardu, který předtím neměli a doteď někteří to vnímají jakože je to už je to normál, tak proč by se to nedělalo, jakože ne, že nejsou nevděčný. Ale jde tam vidět, že takový větší nátlak, jakože "a to je všechno"?

Tazatel: [00:09:49] to je zajímavý. o tom jsem mluvit, to se ještě neslyšela v jiných domovech.

Respondent: [00:09:54] A jak říkám, že není to v masivním měřítku, ale už to vnímáme u více lidí, že se takováhle tendence trošku projevuje. Může to bejt tím, že budou chodit jinač nastavení klienti předem. Přece když si vezmeme babičky, když jsme vnímali my jako malí, tak že to byli prostě chvíli pokorný senioři, který byli rádi za cokoliv a všechno je v pořádku, ale prostě stárnou jinačí generace a už jakože ve stylu, že když mám příležitost, využiju co to jde.

Tazatel: [00:10:29] zajímavý. Takže pro vás jak. To jsem se asi zopakovala jako aktivizační pracovníka tak jak tak, jako co jste cítili kolektivně jako největší překážku.

Respondent: [00:10:41] My jakožto tým, tak jsme strašně různorodý, že tady jsme zaměstnanci, nejmladší kolegyně, taky nějakých dvacet čtyři, nejstarší kolem padesáti, šedesáti, skoro. Takže jako že tak různorodý tým a co, že nechci zakřiknout, tak spolu nějak vycházíme, že to funguje, že jsme vůči sobě otevření. Když máme problém, řekneme si to a komunikujeme spolu, že každý den máme dopoledne i v průběhu covidu jsme měli taky sezení, že takový mítink. Řešíme tam primárně

klienty, ale pak máme prostě i čas deset, dvacet, třicet minut bavit se jen tak mezi sebou, jakože co je novýho, co nás štve, co nás, co nám dělá radost a tak. Takže tady tohleto, nějaký setkání nebo nějaká místnost, která byla naše, která byl v průběhu to té doby nějak uzavřena, využita jinak, takže jsme se scházeli jinde a nemoh ten kontakt bejt nějak intenzivní, že jsme museli mít roušky i nějaký rozestupy držet, že toho. Tohleto bylo pro nás omezující, ale při práci s těmi klienty, tak to jako že úplně neomezuje, že jsme se právě víc soustředili na tu individuální práci a přišla mi víc jakože intenzivnější než teď. Nevím, jak je to v jiných domovech přes celou dobu, co vykonávám práci, takže pracuju tady na praxích, jsem byl jenom v Palatě, ale z pohledu tady, tak mi to přijde, že se víc do popředí dostane ta skupinová aktivizace nebo plánování kulturních programů pro větší skupinu lidí, než pro individuální klienty. Snažíme se je tam dostat, ale ne vždy to jde. Ten klient třeba nevidí, neslyší, nemůže se přesunout na chodítko nebo na vozíček, protože už nefungují klouby, kyčle, kolena se nedokážou pohnout nebo nemá vůbec zájmu o tyhleto skupinové aktivity. Bejt ve společnosti, tak mi přijde, že v tom to bylo dobrý, že jsme se mohli soustředit víc na ty individuální klienty, mít je, poznat po ní, líp poznat nás. A naplnili jsme tak nějak víc jejich potřeb.

Tazatel: [00:13:00] Jo, takže vlastně ty covidový aktivity, vlastně nějaká struktura těch potřeb, co se musí naplnit a to se naplňuje. Takže ty aktivity nebyly takový jenom jako vyplňující dočasný.

Respondent: [00:13:12] Ředitelka se ptala, že kdyby byl problém, tak jestli bychom mohli fungovat jako pečovatelé. Takže pro mě, nevím, jak je to jinde, ale tady jsme zaměstnaný jakožto pracující v sociálních službách lomeno aktivizační. Když by byl problém, tak holt jsme na ráně a jdeme fungovat, jakože pečovatelé to jistí. Někde to bylo potřeba, že jsme jim pomohli, někde to potřeba nebylo, tak tam jsme fungovali jako aktivizační a bylo to jakože úlevný pro ty pečovatelky, že taky byly ve stejným režimu. Taky museli bejt z těch ochranných pomůcek a když to byli klienti s covidem, takže my jsme tam alespoň mohli s nima sedět, že my jsme mohli naslouchat těm jejich problémům, zatímco pečovatelka, tak má čtyřicet klientů, jsou tam dvě, tři, čtyřicet klientů přebalit, čtyřicet klientů, ne všechny, ale masově přebalit, masově rozdat jídlo, masově sebrat jídlo, někde jakože ještě udělat dílnu, tak to je pro ně náročný. A neměli ten čas tam strávit třeba těch deset minut a jenom si poslouchat, co je trápí. Takže to my jsme jim tam mohli udělat tuhleto. Mohli nám říct, co je trápí, postěžovat si, zaspívat s náma něco nebo provést ty kontakty skrz ty tablety.

Tazatel: [00:14:25] Měli jste nějaký dobrovolníky třeba v době covidu, když bylo práce více. nebo spíš nárazově

Respondent: [00:14:32] pár jich bylo. ale nárazově, jakože co bylo asi takový nej, nejvřelejší a nejpřirozenější, tak byli dobrovolníci z gymnázia, jestli to byl Opatov si nejsem jistej, ale ty začli natáčet youtube videa a udělali si prostě svůj youtube kanál a posílali nám odkazy na ty jejich videa, kde sdíleli svůj každodenní život studenta střední školy, jak to u nich funguje, jaký oni tam maj směny, tak to jsme mohli zase pouštět přes ty tablety a to taky pokračuje dodnes, že jeden nebo dva z nich z těch studentů stále ještě chodí na návštěvy a takhle sdílí s nima ten čas. Anebo že jsme s nima mohli jakoby volat, aby mohli jakože nějak komunikovat s těma lidma. Že se jakoby rozmohla víc ta telefonická nebo třeba virtuální dobrovolnictví, video hovor. Dobrovolník jakoby mohl s klientem mluvit, aby byl tam pro něj, aby se mu moh svěřit ten klient.

Tazatel: [00:15:33] Vrátil se to teďka, jakoby ta účasti do těch kolejí, jako to bylo před covidem. Jako že třeba jestli účast na těch hromadných akcích je stejná.

Respondent: [00:15:41] Zpočátku byla menší, ale pak se to zvedlo. Takže vnímáme rozdíl v účasti na aktivitách, co pořádáme my proti aktivitám, které pořádáme my, ale někoho pozveme, jakože pozveme nějakou významnou osobu nebo zpěváka. Kupříkladu jsme tady měli besedu s paní Filipovskou. Zpěvačka, herečka. Přišel, přišli lidi, naplnil se sál, což je nějakých 40–50 lidí. Pořádáme my třeba jenom takový že povídání, že si kolegyně připraví o Waldemaru Matuškovi. I nějaký texty si napíše k tomu, co kdo byl, co dělal, jaký jsou jeho známý písničky, kde vyrůstal, koho si vzal, tak tak, že jen obecný texty, přijde dvacet lidí maximálně a někdy ani to ne. Takže tam je pak vidět tenhle rozdíl.

Tazatel: [00:16:44] Ze začátku nechodili, protože se pořád báli třeba covidu nebo.

Respondent: [00:16:48] Tak a nechtěli.

Tazatel: [00:16:48] Nechtěli, prostě si zvykli na tu péči doma. A furt individuální aktivity do teďka jedou taky že.

Respondent: [00:16:58] Jo. Taky my musíme navštěvovat ty klienty, to jak je, nebo měl by to bejt alfa omega, snažíme se to naplnit. Některý měsíce to jde, některý to nejde. Jak už můžeme dělat nějaký větší aktivity pro větší skupinu osob, což je třeba zahradní slavnost, čarodějnice. Máme dva sportovní dny, tak pak se ten čas tedy vod toho trošku ubere, protože musíme připravit si tyhle akce. Musíme připravit ty disciplíny, vyzkoušet si je. Musíme naplánovat si, kde je jaká aktivita bude. To prostě pak zabere čas. Takže pak jakože vybereme ty klienty na tý individuální aktivitě, ale furt se to snažíme naplňovat, co to jde a nutí nás i právě program Cygnus, kde máme právě plány péče u všech klientů, se kterýma pracujeme, takže když ho neznáme, tak tam pak bychom psali věci, který by nebyly pravda, nebo bychom si vymýšleli. Takže minimálně to jakože toho člověka nějak poznat, abychom věděli, s čím a jak s ním můžeme pracovat.

Tazatel: [00:18:09] Dostavili se nějak jakoby směrnice nebo návody, když přišel covid jako třeba z ministerstev, jak jako ty aktivity přizpůsobovat? Nebo jste si to dělali sami?

Respondent: [00:18:18] V tu dobu jsem nebyl vedoucí, takže tohle se moc nedělal. Podle mě nějaký doporučení, minimálně na to, jak si desinfikovat ruce, jak nosit správně roušku, tak jakože praktický věci to asi přišlo a pak to přicházelo a teď už nevím, od koho to byl, jestli od městského úřadu nebo to bylo jen tak. jakože si někdo řek mám volnou chvíli, tak vytvářely papíry na trénink paměti, jmenovalo se to nějak Radovánek. Chodilo to jednou za tejdén, byl to asi dvacet čísel, fakt dvou stránka na trénink paměti a že to bylo aspoň nějaký produkt, který jsme mohli dát klientům rovnou na řešení.

Tazatel: [00:19:03] Takže vlastně většinou jste si nebo ten virtuální svět, ten způsob, to jste si vlastně přizpůsobili sami a všechno jste si to vymýšleli sami.

Respondent: [00:19:12] Takže máme tady spoustu materiálu, že zrovna paní Jitka Suchá ta byla hodně produktivní v průběhu života, takže napsala x knížek tréninku paměti pro seniory. Člověk si vzal knížku, šel ke klientovi na nalistoval nějakou stránku, mohl nějak trénovat, pak jsou pexesa různý, nebo jestli jsme si už z knihy vytiskli, upravili nějaký tréninky paměti, jako že doplňování přísloví, tvoření slov na začátku, na začátek nějaký slabiky nebo na nějakýho písmena a podobně.

Tazatel: [00:19:43] Co nějaký aktivity, který se zavedly v tu dobu jako třeba ten online a třeba jestli je využíváte dodnes, jako třeba to gymnázium na ty videa a ještě něco třeba to. jsou klienti, co upřednostňují online hovory ještě furt se svojí rodinou, nebo spíš.

Respondent: [00:19:59] Gymnázium, to není vyloženě aktivita, to jsou dobrovolníci. Jo, online hovory. Tak to já u sebe na patře mám jednu paní se synem, že si takhle jednou za měsíc nebo po covidu bylo ještě asi půl roku, kdy to bylo pravidelný ty hovory, že fakt jednou tejdně jsme volali, teď už je to vyloženě fakt nárazově, když syn nemůže třeba přijít nějakou delší dobu, takže si takhle zavolej a je to fajn. 3D brýle jsme v průběhu k covidu jednou vyzkoušeli, protože existuje nebo v té době, kdy začal covid tak se vypadlo slovo, začal projekt Kaleido a to je jakože dělají virtuální výlety pro klienty do 3D. Brýlí.

Respondent: [00:20:46] A to je vyloženě parta nadšenců, kteří jedou na nějaký místo, vezmou si 3D kameru, dělaj skoro jenom statický záběr, že si pak jenom tu kameru postaví a ten klient pak jenom kouká kolem sebe a do toho videa udělaj nějaký text průvodcovské, že mluví pomalu, srozumitelně. A to právě používáme doteď, že jsme si připlatili ten jejich program a každých dva tejdny tam nahraju nový video.

Tazatel: [00:21:13] A to a to. Seniors to baví. Jako asi je to úplně něco nového.

Respondent: [00:21:16] Ne všechny. Máme právě jednou za dva tři tejdny aktivitu technologie, kde právě používáte ty moderní technologický pomůcky pro aktivizaci. Chodí tam přibližně osm až deset klientů, který to nějak baví, zajímá a čas od času to bereme i na oddělení, abychom to ukázali lidem, který tam třeba nechtějí, nebo se toho bojí, že vlastně se o nic, že se jim nic nestane, když to sami vyzkoušejí. Takže to bylo takový nový věci a jinak nic úplně nového, ne jenom to, co jsme v průběhu covidu museli stopnout, tak je projekt mezi námi, což je setkávání mateřské školky a našich seniorů. Tak to jsme dělali, jeden rok jsme to nedělali vůbec a pak jsme to dělali na dálku, že oni nám poslali třeba nějaký video, instruktážní nebo co by se mohlo dělat. Dělali jsme fotky z té aktivity, buď to bylo na oddělení, nebo na sále, podle toho, co bylo zrovna opatření a pak jsme jim poslali fotky, popřípadě ten nějaký výrobek, ať si to tam mezi sebou rozdají. To stejný pak děti.

Tazatel: [00:22:34] To je jako kdyby přišla nějaká nová vlna nebo cokoliv nového i něco, co byste dělali jinak. Jakože takovou jakoby v rámci reflexe té doby, co jste. Něco, co by se osvědčilo tak moc, že byste to zavedli třeba hnedka.

Respondent: [00:22:56] Paní ředitelka uzavřela domov dřív, než byla povinnost uzavřít sociální zařízení. Takže my jsme byli tejdén nebo o dva dřív uzavřený vůči návštěvám zvenku. Že to byl fakt první krok, který byl z dlouhodobého hlediska správný, že jsme se vyhnuli nějakému masivnímu nárůstu nemocných klientů a nějaký první nemocní klienti byli fakt až po dvou nebo třech týdnech, že to nebylo hned po tom, co se to zavedlo, že by to bylo z důvodů nemoci, ale že v průběhu, jak klienti prostě přišli, občas přišel nějaký nový. To je kapitola sama o sobě. Jak chodili, nechodili, ale že třeba z nemocnic, když se vrátili, tak tam se mohli nakazit a pak si to i nechtěně roznést. Nebo zaměstnanci, protože ne každý má svoje auto nebo ne každý má možnost se dopravit nějak aby to bylo bezpečný v té době, tak se mohli nechtěně nakazit a pak to roznést po oddělení. Protože pak se člověk diví, že paní v pozdějších vlnách, že paní, která je na lůžku, nechodí, neslyší, najednou je nemocná. O co jde? Návštěva tam tři měsíce nebyla, tak jak se to stalo. No tak personál.

Tazatel: [00:24:11] Je no tak to se nedá ovlivnit.

Respondent: [00:24:14] Tak jsme teď už minimálně připravení. Jakože materiál již máme, roušky, dezinfekce. Z čeho teď je dostatek. Tak to bychom asi neovlivnili. Ale jakože neizolovat celý oddělení, ale izolovat vyloženě klienty, byť třeba na patře, tak ne ty klienty na těch pokojích, ale nemocných ventilů na pokojích, že ty co jsou zdravý, tak ať to aspoň v rámci toho patra fungují, nebo ať si můžou jít třeba projít ven, protože pro některý to fakt bylo devastační, že museli bejt na oddělení, museli bejt na pokoji a jsou zvyklí, že třeba jdou na hodinu, dvě se projít sami ven.

Tazatel: [00:24:57] Takže na psychiku těch seniorů to působí hrozně náročný.

Respondent: [00:24:59] Pro některé tak rozhodně, některý to prostě položilo, že už to pak nezvládli.

Tazatel: [00:25:06] To není úplně jednoduchý.

Respondent: [00:25:08] No tak přece odstříhne ta možnost jít ven, odstříhne se návštěva rodiny, není pro ně jakože ideální to alternativa video komunikace, tak prostě pak strádají. Jo, já tam za nima zajdu na půl hodiny, ale mám tam dalších 40 klientů, takže nemůžu s ním bejt v sedm hodin a držet ho za ruku a říkat, že to bude dobrý, to prostě nejde a pro některý to fakt je až smutně náročný.

Tazatel: [00:25:37] Takže až pak přišlo zase to rozvolnění. Tak to pro některé asi muselo být jako úplná vlna euforie, že konečně mohli.

Respondent: [00:25:43] To jo. A co bylo pak pozitivní, že se schválily návštěvy pro klienty. Nevím, jak to bylo od začátku, protože jsem nemonitoroval. Návštěvy pro klienty, který byli v paliativní službě, což jakože jsou klienti, který už tam není pozitivní prognóza dalšího života, že je v fakt vyloženě dožití, tak za nima mohli na návštěvu. A pak ještě v průběhu ke konci první. Když my bychom to brali, že to začalo v lednu. V průběhu prázdnin se to rozvolnilo. Ta první vlna pak byla druhá na ty Vánoce, tak tam byl hodně velký velký otazník ohledně návštěv v průběhu Vánoc. Tak jsme tedy řešili, co dělat, když neměli jsme tady žádnou místnost, kterou bychom mohli udělat jakože vyloženě taková ta návštěvní buňka, jako je třeba nejvíc viditelná ve věznicích, že je tady plexisklo, jsou tam telefony, zamávají si na sebe. Tak jsme nechali na zahradě si postavit takovýhle domeček, protože jsme nevěděli, jestli budou povoleny návštěvy, nebudou povoleny. No a když ho dostavěli, tak najednou povolil, jakože návštěvy v nějakých měřítku a na objednání. Takže máme na zahradě domeček.

Tazatel: [00:27:11] pro příště, jo.

Respondent: [00:27:12] Ten je připravený.

Tazatel: [00:27:13] Tak to je dobré, že jako něco tak dopředu. stejně je to hodně negativní a je něco jako pozitivního v rámci volnočasových aktivit, co přinesl covid, tak jako ten typ 3D brýle a podobně. Tedy, že jste si třeba našli nějakou novou směr nebo náplň nebo nové ideje. Jak to zprostředkovávat.

Respondent: [00:27:43] To jako že to je individuální aktivizace, tak jako to mi přišlo fakt na tom nejlepší, že byl ten čas, že jsem nemusel řešit, že za dva tejdny budeme mít tedy sportovní den,

nebo musím objednat kulturu do června za každý měsíc jednoho dva nějaký vystupující, řešit s nima kontakty, řešit faktury a podobně. Takže jsem mohl vzít klienta, sednout si s ním na půl hodiny do zahrady a to bylo všechno. Koukali jsme na údržbáře, jak čistí jezírko a povídali si. To byl prostě den. Takže v tom to bylo tak ideální, že nebyly starosti ohledně plánování větších aktivit.

Tazatel: [00:28:23] To jste měl asi jenom jako vy, jakožto vedoucí.

Respondent: [00:28:27] Já jsem nebyl vedoucí, že máme právě tým, kde jsou aktivizační pracovníci, ideálně na každý patro jeden a máme sedm pater. Ale nevychází to, že je nás většinou 6 plus vedoucí. Ale právě ta vedoucí, tak ta řešila takovýchle věci ohledně covidu. Takže zahlcena stále byla informačně, ale my jsme nemuseli nic plánovat, jsme si vzali ty informace „jakože tak teď nesmíme dělat tohleto a musíme takovýchle rozestupy. Dezinfikovat se takhle, nosit rukavice, tak to je praktický věci, který člověk v procesuje a hotovo. Ale když se pak jakože plánuje, tak se musí, jakože naplánovat, kde to bude, kdy to bude vobejít lidi, aby tam pak došli, pak je tam zase navést, počkat, než to skočí, asi navést zpátky. To znamená právě odpadlo, že jsme mohli bejt jenom s těma lidma, domluvit se s nima, že půjdeme nějaká skupina klientů do zahrady a to bylo jakože fakt ideální, že to bylo pozitivní na tom jak pro nás, tak pro klienty. Děláme to taky, ale už to není tak, jako že fakt v průběhu celého tejdne bychom to mohli dělat, ale že máme v pondělí od pozdního března nebo začátku dubna, že jedeme na vycházku tady do lesa do Českého lesa ve velký skupině, tak že vezmeme všechny aktivizační. Když můžou nějaký pečovatelky, tak pečovatelky, každej člověk vezme jedno klienta na vozíčku, co se nedostane pravidelně ven a ještě lidí můžou jít sami s náma.

Tazatel: [00:29:52] jsem přeskočila jednu otázku. Mám tady určitej výčet aktivit, který samozřejmě každý dům si upravuje podle svýho a jako třeba vzdělávací aktivity, pohybový, aktivity s rodinou, v domácím prostředí a společenský. To mám výčet z nějaké učebnice, které používám v bakalářce nejvíc a tak předpokládám, že ty pohybový aktivity s rodinou jsou aktivity, který se nejvíc pozměnily, který musely být úplně třeba úplně vypuštěny.

Respondent: [00:30:23] Já teď spíš přemejšlim aktivity s rodinou, co teda? Takže jenom návštěvy.

Tazatel: [00:30:29] Na návštěvy, to je.

Respondent: [00:30:32] Mi to zní to, jako kdybychom s nima naplánovali taky, jo ty byly právě odříznutý. V pozdějších vlnách, tak to už bylo na rezervační systém, že to bylo asi nějaký každý oddělení deset, nebo že po hodině dva lidi na patro, takže to bylo dosti omezený. Když si vezmeme, že na oddělení je čtyřicet klientů, může tam být jeden pět krát dvě, takže deset lidí, to moc neuspokojí a tak dál.

Tazatel: [00:31:05] Teda pohybový aktivity v některých domovech měli, mají společný rozcvičky ráno jsem slyšel.

Respondent: [00:31:11] Tohleto my nemáme, my máme. Teď máme jakože dvakrát za týden cvičení na sále, jednou za týden až dvakrát za týden skupinu na patře. A to je tak, že je to pondělí, úterý, středa, pátek, kdy jsou tyhle skupiny. Čtvrtek je něco jinýho pohybového, ale není to na každým patře, je to vždycky na nějakým oddělení ta skupina a cvičení na sále je teda pro všechny, kdo si tam budou chtít dojít, ale společný takhle cvičení každý ráno, to to nemáme a v průběhu covidu to bylo, že jsme kdo mohl nebo kdo měl tu chuť, tak s nima cvičil na pokoji, když už to šlo, že jsme mohli třeba s nima být na chodbu, tak jsme s některými cvičili tu chůzi jako takovou, aby se udrželi, protože pár lidí bylo vyloženě markantní zhoršení tý chůze nebo koordinace, zvlášť když třeba i měli covid, tak jedna paní přestala chodit, tak jsme pak museli cvičit zase vstávání, sedání a rozchodit se trošku.

Tazatel: [00:32:10] tak nějaký aktivity v domácím prostředí, to je čtení, ta televize, tak ty zase nabyly většího rozsahu zase předpokládám.

Respondent: [00:32:25] Vyloženě klub čtení tady nemáme. Máme tady paní, která chodí jednou za týden. Je to literárně dramatická dílna, kde si píšou texty, ale je to menší skupina. Není to zase masivní a koukání na televizi. Tedy my to spíš máme na ty oddělení, že spíš sejdou a mají takový buď společenský hry, nebo si sednou ke kafi. Vyloženě, takový je to společenský, ale není to vyloženě na televizi.

Tazatel: [00:32:52] Já myslela jako v takovém tom domácím prostředí.

Respondent: [00:32:54] Jo to jo, na oddělení. To každý oddělení má takovou tu svoji jídelnu, kde se můžou takhle sejit a na těch jídelnách máme i ty skupinový aktivity.

Tazatel: [00:33:05] Potom společenský a ty byly asi úplně, když se musely změnit nebo zrušit úplně.

Respondent: [00:33:10] To je jediné to bylo pak možný tak jak chodit do té zahrady, kde zrovna nějaká větší skupina. Ale ne že bychom nějak cvičili, třeba to už pak nešlo, tak jsme každý. To jsme nemohli.

Tazatel: [00:33:28] Tak to je asi už asi pro mě všechno. A kdybyste jako dal obecnou reflexi celý té doby. Takže v rámci vašeho působení jako aktivizačního pracovníka, jak jste vnímal svět. tak jako obecně. Jestli vás napadne ještě něco.

Respondent: [00:33:53] Takže ten začátek mě fakt štvál, protože byl zásah do nějakýho režimu na kterej člověk byl zvyklý a vždycky když se má něco dělat jinak, tak pracující člověk už je méně pružný jak student. Mě to prostě nebavilo, tak jsem si jakože nějak na to zvyknul, protože jsme neměli ty starosti s těma návozama a s tím plánováním, takže to bylo jednodušší. No, takže od začátku do konce nebyl v tom pořádek, byl v tom trošku chaos, ale ve fungování domova to přineslo takovej ten větší pořádek, že jsme to my věděli, byť jsme se furt ptali, co máme dělat, ale věděli jsme alespoň, co máme jak dělat, že to nebylo až tak chaotický běhání odnikud nikam, protože jsme ani nemohli, takže to pak bylo i tak trošku jakože uklidňující. Bylo to jen a jen těla klientama a nebylo to s nikým z venku a bylo to jakože fajn strávený čas na individuálních aktivitách s klienty.

Tazatel: [00:35:05] Teď už to asi že je to za námi. Nebo že to není ještě vyloženě za náma.

Respondent: [00:35:12] Je to rozhodně lepší. Klienty nemocných covidem jsme naposled měli minulej rok na podzim někdy, že jsme uzavřeli třeba oddělení, protože se jich tam navýšil počet a snažili jsme se v pozdějších vlnách je i trošku rozveselit, třeba nějakou kulturou v zahradě. Umělci taky neměli kde vystupovat, tak chodili jako je zpívat do oken jako byl Michal David a Daniel Hůlka takhle. Takže to bylo tak jakože trošku zpestření. Ne každý si se dostanete balkon, ale bylo to alespoň něco pro ně.